

Duše putuje ...

V posledních dvou přednáškách jsem vysvětlil děje spojené **přímo** s pozemským bytím lidí, děje v úrovních střední hrubohmotnosti, která byla lidmi o ní vědoucími doposud jmenována astrální úrovní.

Kromě těchto uvedených dějů jsou však ještě mnohé jiné, které rovněž patří k oborům činnosti bytostných. Ježto však tyto druhy práce přicházejí teprve **nepřímo** s lidskými dušemi do styku, chceme ještě dnes o nich pomlčeti a vezmeme napřed to nejbližší: **samotnou lidskou duši** ve spojení s tím, co bylo již vysvětleno.

Následujte mne proto kousek po cestě, kterou musí putovati duše po odloučení od svého pozemského těla. Pozorujme při tom její první kroky.

Stojíme ve střední hrubohmotnosti. Před sebou vidíme osudové nitky různé síly a barev, o nichž jsme v posledních přednáškách mluvili, pozorujíce činnost malých bytostných. Všechno ostatní zatím pomineme, neboť ve skutečnosti jest toho, co se těsně k sobě a mezi sebou prolíná, na tomto úseku mnohem více než jen tyto nitky. Proudí zde vše v nejpřísnějším pořádku podle zákonů stvoření. My však se nedíváme ani vpravo ani vlevo, ale zůstaneme jen u těchto nitek.

Tyto nitky se táhnou zdánlivě jen slabým pohybováním bez zvláštní činnosti, neboť jsou to takové, které byly již dávno upředeny. Tu se začíná jedna z nich náhle chvěti. Třese se

a pohybuje stále víc a více, napíná a zesiluje, její barva se prohlubuje a začíná být ve všem živější ... jedna duše se uvolnila od pozemského těla, ta, která je touto nitkou spojena. Přichází blíže k místu, na kterém čekáme.

Je to obraz podobný hasičské hadici, do níž se náhle žene voda. Můžeme při tom přesně pozorovat cestu blížící se vody, jak v hadici postupuje dál a dále. **Takový** je děj osudových nitek, které mají být odstraněny, když duše musí putovat jimi naznačenou cestou. Vyzařování ducha v duši proudí před ní a oživuje nitku její cesty, i když tato nitka byla dosud jen slabě činná. V tomto oživení se zesiluje napětí a přitahuje duši tam, kde leží nejbližší zakotvení této nitky.

Toto kotviště oplývá stejnými druhy takových nitek, které jsou opět spojeny s těmi dušemi, jež dlí ještě na zemi v hrubohmotných tělech. Jiné duše se zase nalézají již na tomto místě, když se právě od země odloučily, a nyní zde musí požívat ovoce, které činností a pod ochranou malých bytostných dozrálo podle druhu nitek, které účinkovaly jako semenná vlákna.

Formy tohoto ovoce jsou v tomto jednom místě zcela určitého, jednotného druhu. Připusťme, že je to místo závisti, která je přece na zemi velmi rozšířena a nachází v pozemských lidech znamenitou půdu.

Proto jest rozloha kotviště těchto nitek obrovsky veliká a mnohostranná. Kraj vedle kraje, města a vesnice s odpovídající činností všech druhů.

Všude však číhá závist vzbuzující hnus. Vše je tím proniknuto. Přijala na sebe mrzácké formy, jež se v těchto

krajinách pohybují a přičiňují. Přičiňují se na všech duších, které jsou k těmto místům přitahovány zřejmě zvýšeným způsobem, aby duše tam zesíleně na sobě prožily to, čím zde na zemi dotěrně obmýšlely své spolubližní.

Nebudeme se zabývatí podrobným líčením těchto sídlišť, neboť jsou tisícerych druhů, takže pevný obraz nestačil by dát ani stín skutečného pojmu. Ale výraz hnusné je pro ně jen mírným a nezvykle zkrášlujícím označením.

Sem vede nitka, již jsme pozorovali a kterou jsme viděli náhle se svěže zbarvovati a pohybovati přibližováním se duše odloučené od země.

Zatím co se duše blíží k tomuto místu, nastává i tam, kde je nitka pevně zakotvena, pozvolné oživení a zbarvení. Jmenujme to klidně oživením. Všechno se tu rozechvělo.

Toto oživení vychází však docela nevědomky **z ducha této duše**. Přichází z vyzařování ducha, i když tato duše, jak tomu nejčastěji bývá, putuje cestou se zavřenýma očima. Probudí se teprve na místě **tam**, kde se to při jejím přiblížení právě všechno vyzařováním oživilo, neboť jsou to plody **této** nitky, nebo snad také různých nitek, která nebo které jsou právě **s touto** duší spojeny, poněvadž jsou jí vytvořeny.

Tím, že v duši sídlící duch svým vlastním vyzařováním oživuje nové okolí dotyčné duše, dává čekajícímu okolí určitý **osobní znak**, který je u každé duše vždy jiný. Je to, abychom tak řekli, vždy pro každou duši docela určitý svět sám pro sebe, přesto, že je všechno navzájem protkáno, vzájemně se také obtěžuje až k zprotivení se a že všechno může býti pozorováno

jako jednotná, veliká, společná úroveň.

To je také příčina, že prožití, které je na tomto místě pro tak mnohé duše současné a v základě vzato i stejné formy, přece je vždy každou jednotlivou duší zažito a prožito způsobem jen jí samotné vlastním! Že tedy každá duše získává při tom úplně jiný dojem než duše jiné, které s ní stejně totéž musí prožívat. A ještě nad to, ač mají před sebou úplně stejný obraz, bude to jedna z nich vidět jinak než druhá a třetí.

Zkuste si to představit. Duše se probouzí na jednom z takových míst. Toto místo či tato úroveň má zcela určitý obraz ve svém zformování a ve všem, co se v ní pohybuje. I děje v ní nutno označit jako jednotné, poněvadž jsou a zůstávají stále podrobeny jednomu velikému zákonu, v němž působí.

Tato, námi myšlená duše, vidí ostatní duše, které se tam buďto již nalézají nebo za ní přicházejí, prožívat **totéž** co jest ona sama nucena prožívat. Vidí to jak na sobě, tak i na jiných, vždy zcela určitým, jen **jí vlastním** způsobem a podle toho to také prožívá.

Z toho tedy nemůžeme vyvoditi závěr, že také jiné duše vidí a prožívají všechno přesně tak, jako tato duše námi jmenovaná; neboť tak to **není**, nýbrž každá z těchto duší to vidí a prožívá jí **vlastním a osobním** způsobem docela jinak než ostatní! Vidí **děje** jinak, zrovna tak **barvy i krajiny**.

To proto, že vyzařování vlastního ducha dává i tam svému okolí zvláštní osobní ráz, který tedy své okolí **svým** způsobem oživuje. V prvním okamžiku bude se vám to zdát velmi zvláštní.

Abyste to alespoň vytušili a snadněji tomu porozuměli, mohu vám dát v každém případě mnohem těžkopádnější podobnosti z těžké pozemské hmotnosti.

Představme si dva lidi v krásném parku. I když proputují vedle sebe celý sad, zřídka kdy se shodnou v označení nejkrásnějšího místa, ovšem, jestliže se předem v této věci nedorozuměli. Každý shledává sám pro sebe něco jiného jako nejkrásnější. Jeden z nich snad nenachází dokonce nic, ale říká to jen ze zdvořilosti, zatím co dává přednost přírodnímu lesu před pěstovaným sadem.

To se však prostě vyřídí tím, že se řekne: On nemá „smyslu“ pro to, co ten druhý označuje za krásné. Již v tom je určitá moudrost. „Smýšlení“ jiného jde prostě jiným směrem! Proto se mu jeví obraz jinak než jeho průvodci.

Jest tedy v poznávání obrazů, ve způsobu, **jak** se vidí, rozhodujícím čistě **osobní smýšlení**, nebo směr smýšlení toho, kdo pozoruje, a ne tedy pozorovaný obraz nebo krajina. Jeden to prožívá jinak než druhý.

To, co se zde v takovém způsobu jeví těžkopádné, je v lehce pohyblivých vrstvách živější a pronikavější. A tak se stává, že stejné sídliště se stejnými ději vyvolává rozličné prožití jednotlivých duší podle **jejich** vlastních druhů.

Můžeme do toho proniknouti hlouběji.

Vezměme za příklad zase dva lidi. V mládí se jim ukáže jedna barva a při tom se jim vysvětlí, že tato barva je modrá. Každý z těchto dvou lidí má potom tuto jím viděnou zcela určitou

barvu vždy za modrou. Tím však není dokázáno, že oba tuto barvu také **stejným způsobem vidí!** Ba právě naopak. Každý vidí tuto barvu jím označenou za modrou ve skutečnosti jinak než druhý a to již i zde v hrubohmotném těle!

Když vyšetřujete zcela přesně oči a zjistíte je v jejich složení naprosto stejně uzpůsobené, není tedy toto stejné složení rozhodující pro určení druhu vidění barev. Zde rozhoduje i mozek a mimo to jako **hlavní, osobní druh** lidského **ducha!**

Chci se pokusit prohloubit toto vysvětlení. Zůstaňme u modře. Vy sami máte při tom před sebou zcela určitou barvu, která vám byla kdysi označena jako modrá se všemi svými odstíny. Když váš spolubližní, který byl zrovna tak poučen, vyhledá vám na vaši otázku mezi všemi barvami vždy tutéž barvu, kterou vy sami označujete jako barvu modrou, tedy to není důkazem, že on tuto barvu, kterou též označuje jako modrou, vidí stejně jako vy.

Jelikož pro něj jest právě **tento** zcela určitý druh modrý. Jak ale pro něj ve skutečnosti vypadá, to vám není známo. Bude a musí arci vše, co nese tuto takto pojmenovanou a jím viděnou barvu označovati jako modrou. Tak jako by označil bílou barvu jako barvu černou, kdyby mu byla od počátku takto označena. Řekne vždycky této jedné určité barvě modrá, kterou vy také jmenujete modrou. **Ale on ji přesto nevidí stejným způsobem jako vy!**

Nejinak je tomu u tónů. Určitý tón, který slyšíte, jest pro vás na příklad „E“. Pro každého! Protože se jej naučil jako takové slyšet a označovat. A bude jej sám i svými ústy stejně formovat. Ale vždy podle svého **vlastního** pochopení, které ovšem vždy

tentýž tón bude vydávati za ten, který jest označován i vámi za „E“. Ale tím není naprosto řečeno, že jej skutečně také **tak slyší**, jak **vy** jej slyšíte. Nýbrž on slyší ve skutečnosti vždy jen podle **svého** duchovního druhu, **jinak** než jeho bližní.

Nyní přicházím k tomu, co vám tím chci vysvětlit. Barva jest **sama o sobě** ve stvoření **trvalá** a každá pro sebe nezměnná, právě tak i tón. Ale **prožití** této barvy a tónu **jest u každého člověka** podle jeho vlastního druhu **jiné**. To **není** jednotné!

A k prožívání patří také i vidění, ať již hrubohmotné ve svých různých způsobech, nebo jemnohmotné, bytostné či duchovní. Jak je tomu s **barvou** nebo **tónem**, tak je tomu také i s **formou**.

Každý z vás prožívá své okolí jinak. Vidí a slyší je jinak než jeho spolubližní. **Zvykli jste si jen dávat tomu jednotná označení**, jimž ale chybí životnost! Pohyblivé vtlačili jste do pevných forem a myslíte, že těmito pevnými formami vaší řeči musí pro vás také ustati každý pohyb ve stvoření!

Ale není tomu tak. Každý člověk žije a prožívá zcela **svým vlastním způsobem**! Tak bude také jednou viděti a poznávati ráj jinak než jeho spolubližní.

A přece kdyby jeden z nich vytvořil obraz toho tak, jak **on** to viděl, pak by ostatní v tomto obraze ihned správně poznali a viděli **to**, co oni sami prožili jako ráj. Neboť oni vidí **obraz** zase jen svým vlastním způsobem a ne tak, jak to viděl ten, kdo to zobrazil.

Věc sama o sobě jest vždy tatáž, jen vidění lidských duchů

je jiné. Barva je barva; ale ona jest lidskými duchy různě chápána. Tón je tón a forma je forma, v celém stvoření vždy zcela určitého druhu; ale jednotliví lidští duchové prožívají ji různě, vždy podle **své** zralosti a podle **svého** druhu jinak.

Tak se stává, že člověk náhle prožije jaro a všechno probuzení v přírodě docela jiným způsobem, než jak to dosud činil po desetiletí tak, jako by to byl ještě nikdy tak nepozoroval a „neprožil“. Stane se to jmenovitě takovému člověku, který musel projít nějakou velikou změnou, která mu dala vnitřně **uzrání!**

Příroda a jaro byly vždy stejně takové, ale **on** se změnil a podle **své** zralosti prožil je **jinak!**

Všechno záleží jen **na něm!** A tak je to s celým velikým stvořením. **Lidé, vy** se měníte, ne stvoření! Proto jste mohli mít již ráj na zemi, kdybyste svou zralostí k tomu byli dospěli. Stvoření může zůstat totéž, ale vy, vy a zase jen vy se máte změnit, abyste je jinak **viděli** a tím také jinak **prožili**. Neboť vidění, slyšení a pociťování patří přece k prožití, je jeho částí.

Tak se také stává, že svět jest lidskými duchy v milionech rozdílů viděn a prožit. Tyto rozdíly jsou však jen lidmi a z lidí do něho vloženy; neboť stvoření samo má v sobě jen několik zcela prostých, stále se opakujících základních forem, které podle **jednoho** jednotného zákona vznikají, zrají a rozpadávají se, aby znovu povstaly nové zase v týchž formách. Všechno, co skutečně jest, je prosté, ale tuto prostotu **prožívají** lidé tisícerými způsoby.

Nyní přicházíte se svým věděním blíže k tomuto ději, jak se daří duši, když se oprostila od těžké pozemské hmotnosti. Jak jest **v sobě** založena, **tak** prožívá tak zvaný onen svět; neboť **ona**

ožívuje svým vlastním vyzařováním ty formy, které s ní musely být spojeny, ožívuje je svým vlastním druhem, který se v nich musí vyžít!

Že při tom může přijít k poznání, že to, co si vytvořila, bylo správné nebo nesprávné, tedy jakými cestami šla, zůstane samo pro sebe zvláštním aktem milosti. **Jednou** z těchto milostí, které Stvořitel do **všeho** vložil, aby zápasící duše měla **stále** záchrannou kotvu na všech místech a za všech časů, aby se zase mohla vznést ze zmatků a aby při skutečně dobrém chtění a včasném poznání nemusela být ztracena.

Mnohostranná hodnota nutnosti všeho toho, co jest ve stvoření, dává **vždy nějakým** způsobem i v největším, lidmi způsobeném zmatku možnost k novému vzestupu. Jest jen věcí **duše** samotné, využije-li a pozná-li tyto možnosti. Záchranné pásy jsou zde! Duše se jich potřebuje jen dobrým chtěním uchopit, aby se na nich povznesla. –

Se změnou svého vnitřního druhu vidí tedy člověk vše změněné, to říká i lidové přísloví. Ale není to jen přísloví, nýbrž člověk vidí pak ve skutečnosti všechno jinak. S vnitřní změnou změní se do určitého stupně i jeho vidění a slyšení; neboť **duch** vidí, slyší a cítí příslušnými nástroji v jednotlivých různých úrovních, nejen hrubohmotné nebo jemnohmotné oko samo o sobě. Změní-li se duch, změní se s ním způsob vidění a tím také druh prožití. Nástroje při tom nehrají vůbec žádnou úlohu, jsou jen prostředníky.

Vyzařování ducha vnímá odpory, na které naráží a přivádí je zpět k duchu způsobem zvrátneho působení. Zpětné vedení v této těžké hrubohmotnosti probíhá k tomu účelu stvořenými

hrubohmotnými orgány, jako očima a ušima. Mozek je při tom shromaždištěm zprostředkování všech podorgánů.

Podrobněji o tom promluvíme teprve později.

Snažím se vám dnes objasnit jen to, že druh dojmu vnějšího světa, tedy okolí, jest závislý na současném duchu **samém!** Z tohoto důvodu působí jedna a tatáž forma na jednotlivé pozorovatele vždy jinak, i když jsou si oba vědomi její krásy. Vidí-li člověk určitou formu jinak než jeho spolubližní, pak musí nákres této formy viděné jedním z nich podávati druhému tentýž přesný obraz, jaký podává tato forma sama.

Po této stránce musí se všechno zase setkat v jednom, poněvadž jen vidění je jiné, nikoliv skutečná forma.

Lidé si vytvořili pro každou formu jednotné označení. Jen toto **označení** je **jednotné**, ale ne druh poznávání a vidění!

Také v tom jste šli ve svých názorech dosud nesprávně. Vynasnažíte-li se přiblížiti se těmto vám nově ukázaným bodům z prožití v tak zvaném onom světě, bude vám mnohé jasnější. Tak mnohé můžete lehčeji pochopiti, když půjdu ve svých vysvětlováních dále, a tak se mnoho záhadného osvětlí.

Tím, co vám bylo ukázáno, se také vysvětluje, že dva nebo více mediálních lidí jednu a tutéž věc zcela různě vidí, slyší a podávají, aniž jsme oprávněni jim za to činiti výčitky, neboť oni vidí podle **svého** druhu a proto vždy jinak než jiní. Věc sama, o kterou při tom běží, jest však jednoho, zcela určitého druhu a jen ten, kdo se naučil přihlížeti k těmto dějům znalostí zákonů Boží vůle ve stvoření, dovede také přesně najíti souvislost mezi

různými zprávami a najít při tom to pravé, jak to **skutečně** je.

Vy jste však zkoušeli stvoření a sebe samé vtlačit do strnulých, pevně stojících forem, **řeči**, kterou se dorozumíváte. To se vám nikdy nepodaří, poněvadž stvoření je **pohyblivé** tak jako váš vnitřní život. I když se snažíte o tom přemýšlet, myslíte v pevných formách své řeči!

Uvažte jen, jak je to nesmyslné. Pevně zformovaná řeč přece nikdy nestačí, aby správně zobrazila pohyblivé!

Při tom jest vám překážkou zase váš rozum, který může působiti **jen ve** zcela určitých slovech a který je schopen přijímati také jen zcela **určitá** slova. Z toho vidíte, jak jste se tím pevně přikovali a zotročili, když jste považovali rozum za to **nejvyšší** pro člověka, zatím co on jest upotřebitelný a použitelný jen v těžké hrubohmotnosti této země. A to ještě v omezené míře, ne pro všechno. Stále víc a více poznáváte, jak ubozí jsou ve skutečnosti rozumoví lidé.

Z tohoto důvodu volal jsem k vám již častokrát, abyste se mé Slovo, Poselství ze Světla, snažili vnímati **tak**, abyste při čtení viděli před sebou **obrazy**! Neboť jen v obrazech mu můžete rozuměti, ne však v ubohých slovech těchto pozemských lidí, jichž jsem nucen používati, abych vám o tom řekl.

Ve slovech se nenaučíte nikdy rozuměti stvoření, ani ne tomu, co je **ve** vás, neboť to vše je **pohyblivé** a musí zůstat pohyblivým, zatím co **slova** všechno tlačí jen do pevných, strnulých forem. A to je nemožné, úplně marné namáhání při všem a pro všechno, co je pohyblivé. Ve slovech vám nemůže vzejít pro to porozumění!

Jakmile ale duše odloží všechnu pozemskou tíži tohoto pozemského těla, vstoupí do pohyblivosti stvoření. Jest vtažena do trvalého proudění a vření a prožije mnohem pohyblivěji své okolí, které se často mění v oprošťování, která čekají každou duši a k nimž je přitahována oživením všech nitek, na ní visících.

A to vše jest zase zvratně působivé. Když se duše odloučí od pozemského těla a vzdaluje se od něho, nechávajíc je padnouti zpět, tedy když je více neprozařuje, pak jdou její vyzařování, která se osvobozením ještě zesilují, jen jedním směrem svojí plnou silou ke střední hrubohmotnosti, kde jsou osudové nitky nejbližše zakotveny.

Tím se jim dostane mnohem silnějšího oživení způsobeného vyzařováním duše, řízeným nyní jen jedním směrem. Tímto oživením jest také zesílena schopnost přitažlivosti, která zpětně zasahuje spojenou duši a silněji ji přitahuje. Toto všechno jsou samočinné, zcela zákonité a tím také přirozené děje, kterým i vy lehce porozumíte, vynasnažíte-li se o nich přemýšlet.

Tak jest každá duše tažena svou cestou páskami, které sama oživuje svým vyzařováním, jež nemůže zadržet ani opominouti. A v tom spěje vstříc k svému očistění nebo k svému zániku. Všechno si způsobuje jen sama. Bytostní jen **formují** a stavějí podle zákona. Oživení forem a oproštění se od nich vytvářejí si duše samy svým vyzařováním. Podle druhu tohoto vyzařování působí pak také tyto formy v takových různých druzích oživené více nebo méně silně zpět na duši.

Také zde se uplatňuje slovo: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. V tomto případě je tomu **takto**: Jak to do forem září,

tak jsou oživeny a podle toho **působí**. V tom všem spočívá veliká, zákonitá prostota a neomylná spravedlnost! –

To, co jsem vám tímto vylíčil, platí **jen pro lidské duchy**, poněvadž to vyplývá z činnosti svobodné vůle. Jinak je tomu u bytostných! –

Dejte jednou těmto dějům živě vzejití před svýma očima. Namáhejte se tím, neboť je to hodno námahy a přinese vám to zvratným působením bohatou odměnu. Tím poznáte opět jednu část tohoto stvoření.

Takový byl dosavadní pochod, který jsem vám vylíčil. Nyní to však přichází jako paprsek blesku ze Světla! Božská síla bije přímo, překvapujícím způsobem do osudových nitek všech pozemských lidí a také všech duší, které meškají v úrovních pozdějšího stvoření.

Tím přichází nyní vše přímo a neočekávaně ke konečnému vyřízení! Bytostní jsou nově posilováni k neslýchané moci. Obracejí se ve svém působení proti všem lidem, kteří je dosud nutili svými zmatenými činy, aby z poslušnosti k zákonům stvoření formovali jen nepěkné věci. Nyní však jest Boží síla **nade** vším lidským chtěním v celém stvoření. Ona Boží vůle, která dovolí formovati jen čisté, dobré, krásné a všechno ostatní zničí!

Boží síla vnikla také již do pozdějšího stvoření, aby nyní zde sama působila. Všichni bytostní zasahují rychle v radosti a hrdosti, podporováni touto nejvyšší silou, do nesčetných smyček tkaniva všech osudových nitek pozemských lidí, aby je jásavě dovedli k jejich konci!

Poslouchající příkazů ze Světla, trhají všechny nitky, které jsou jen slabě zakotveny v duchovnu, aby duše zůstaly úplně odloučeny od Světla, když temné šňůry pádně uhodí zpět na své původce se vším, co na nich visí!

Ale i přetrhání těchto nitek nastává zcela zákonitým způsobem, ke kterému dává podnět jedině **způsob** lidí, neboť bytostní nejednají libovolně.

Božská síla Světla sjíždí nyní jako blesk do všech nitek! Ty nitky, které spějí ke Světlu a nesou tento druh stejnorodosti v sobě, které silným chtěním těch, s nimiž jsou spojeny, dostatečně zesílí, aby snesly toto náhlé vniknutí nezvyklé síly Světla, dosáhnou tím obrovské pevnosti a svěžesti tak, že k nim připoutané lidské duše silnou přitažlivostí budou vytrženy z nebezpečí temnoty a tím také z nebezpečí býti staženy s sebou do rozkladu.

Avšak slabé světelné nitky, vytvořené jen slabým chtěním, nesnesou náhlý, obrovský tlak Boží síly. Spálí se a budou bytostnými pomocníky odstraněny. Ti, kteří byli na ně připjati, zůstanou vydáni na pospas temnotám. Příčinou tohoto přirozeného dění jest jejich vlastní vlašnost, která nemohla tyto nitky vytvořiti dosti pevné a silné.

Tak najdete v nynějším dění jen spravedlnost! Proto je zaslíbeno, že vlašní budou vyvrženi, jak se to nyní do posledního písmene ze Světla naplnilo.

Všichni bytostní pomocníci, velcí i malí, budou nyní **osvobozeni** od toho, aby pro plnění zákona museli pod tlakem zlého a nesprávného lidského chtění formovati temné věci.

A z oddělených temnot bude všechno bytostné současně vytaženo zpět silou Světla, k němuž se v jásavé radosti úzce připojí, aby formovalo a udržovalo jen to, co je Světlem chtěno. Při tom zesílí v nové síle, aby se ve znějícím akordu zladili s celým stvořením ve středu proudícího Božího Světla!

Sláva budiž Bohu, který nyní rozsévá lásku! Lásku také i v zákoně zničení temnot!